

Dogmatisk konstitusjon «De Ecclesia»

Det andre Vatikankonsils
Apostoliske konstitusjon
'Lumen gentium' (Kap. V, nr. 41
og 42). Utdrag fra
konsildokumentet om det
universelle kall til hellighet,
budskapet som Opus Dei sprer.

22.03.2006

Den ene hellighet utøves på
mangfoldige måter 41. Det er en og
samme hellighet som i ulike

livsformer, og yrker tilstrebes av alle dem som drives av Guds Ånd og som, ved å lytte til Faderens røst og tilbe Gud Faderen i ånd og sannhet, tar opp sitt kors og følger den fattige og ydmyke Kristus for å få del i hans herlighet. Hver enkelt skal utholdende og etter egne nådegaver og oppgaver rette sine skritt etter den levende tro som vekker håpet og virker i kjærligheten.

Først og fremst bør de som er hyrder for Kristi hjord, utføre sin tjeneste hellig og helhjertet, ydmykt og frimodig med forbilde i ham som er vår evige yppersteprest, hyrde og tilsynsmann for våre sjeler. (*1. Pet. 2,25 kaller Jesus Kristus «hyrde og tilsynsmann for våre sjeler», i teksten egentlig biskop av gresk episkopos som betyr tilsynsmann.*) Utfyller de sin tjeneste således, vil dette også i høy grad tjene deres helliggjørelse. De som er blitt utvalgt til presteverdighetens fylde, mottar i

sakramentet nåden til å be, ofre og forkynne, påta seg en biskops mangfoldige oppgaver og tjenester og dermed fullt ut oppfylle de krav kjærligheten stiller til en hyrde. De skal ikke vike tilbake for å sette sitt liv til for fårene, og ved å bli et forbilde for hjorden, (kfr. 1. Pet. 5,3) skal de i all sin gjerning føre Kirken til stadig større hellighet.

Måtte prestene ved den daglige utøvelse av sitt embede vokse i sin kjærlighet til Gud og til nesten i likhet med biskopene om hvilke de danner likesom en åndelig krans og hvis nåderike embede de får del i ved Kristus, den evige og eneste mellommann mellom Gud og mennesker. Måtte de ta vare på det fellesskap som gjør alle prester til ett, bli rike av alle slags åndelige rikdommer og avlegge et levende vitnesbyrd om Gud for alle mennesker, i pakt med de prester som, i tidligere tider, ofte i en ydmyk

og bortgjemt tjeneste, har etterlatt seg et stort og hellig eksempel. Disse presters minne lever i Guds Kirkes lovprisning. Ved å be og ofre for sin menighet og hele Guds folk, vinner prestene innsikt i det de gjør, og retter seg etter det de forretter. Ikke engang de bekymringer, farer og trengsler som følger med deres apostoliske gjerning, er til hinder for dem. Takket være disse når de tvert om til en høyere hellighet, i det de nærer sin virksomhet av sitt indre livs overskudd, til glede for hele Guds Kirke. Alle prester, men spesielt sekularprestene som ved sin vielse i særlig grad er knyttet til et bispedømme, bør huske hvilken betydning det har for deres helliggjørelse at de trofast holder seg til sin biskop og helhjertet samarbeider med ham.

De geistlige som har mottatt en lavere vielse, og først og fremst diakonene, får sin egen del av

yppersteprestens misjon og nåde. Fordi de tjener Kristi og Kirkens mysterier, bør de holde seg fri for enhver last, tekkes Gud og fremme alt godt overfor menneskene (kfr. 1. Tim. 3,8-10 & 12-13). De kandidater som, kalt av Gud og reservert som Hans del, forbereder seg til en geistlig tjeneste under overhyrdenes oppsyn, plikter å bringe sitt sinn og sitt hjerte i harmoni med sin utvelgelse. De skal være utholdende i bønnen, brennende i kjærlighet, feste sin tanke ved alt som er sant, rett og aktverdig, oppfylle alt til Guds ære og pris. Sammen med dem kan man nevne de legfolk som av Gud er blitt utvalgt til fullt ut å vie seg til et apostolisk arbeide, som biskopen har kalt til det, og som med gode resultater strever i Herrens åker.

De kristne ektefeller og foreldre har sin egen vei å følge. Ved sin trofaste kjærlighet skal de gjennom et helt liv støtte hverandre i Guds nåde, og, når

de først i kjærlighet har mottatt sine barn av Gud, skal de oppdra dem i den kristne lære og evangeliets ånd. Derved gir de alle et eksempel på utrettelig og generøs kjærlighet, de hjelper menneskene til å elske hverandre som brødre, de vitner om Kirkens, vår Mors, fruktbarhet og medvirker til den, for de er et tegn på den kjærlighet som de har del i, ved hvilken Kristus har elsket og ofret seg for sin brud. De som lever alene, enten de er ugifte eller har mistet sin ektefelle, gir et lignende eksempel, selv om det er på en annen måte, og deres andel i Kirkens hellighet og virke kan bli av stor betydning.

De som utfører et tungt arbeide, skal utvikle seg selv gjennom denne menneskelige innsats, hjelpe sine medborgere og føre hele samfunnet og skapningen på fremskrittets vei. De skal dessuten etterligne Kristi virksomme kjærlighet, han som selv arbeidet med sine hender og stadig,

sammen med Faderen, arbeider på alles frelse. De skal være glade i håpet, bære hverandres byrder og ved selve sitt daglige arbeide streve mot en høyere hellighet også i apostolatets tjeneste.

En spesiell grunn til å forene seg med Kristus i det han led for verdens frelse, har de som blir prøvet av fattigdom, skrøpelighet, sykdom og andre sorger, og de som blir forfulgt for rettferdighetens skyld. Det er nemlig slike som Herren i evangeliet erklærer salige, og «all nådes Gud, som har kalt oss til sin evige herlighet i Kristus Jesus, etter en kortvarig lidelse skal selv fullkommengjøre, styrke og grunnfeste dem» (1. Pet. 5,10).

Alle kristne vil altså fra dag til dag stadig mere kunne helliggjøres i den stand, ved de forpliktelser og under de omstendigheter som livet byr dem, ja, helliggjøres gjennom alt

dette, dersom de med tro mottar alt av den himmelske Faders hånd, og samarbeider med den guddommelige vilje ved å åpenbare for alle, også i sin jordiske tjeneste, den kjærlighet som Gud har elsket verden med.

Veier og midler til helligheten 42.

«Gud er kjærlighet og den som blir værende i Hans kjærlighet, blir i Gud og Gud i ham» (1. Joh. 4,16). Og Gud har utøst sin kjærlighet i våre hjerter ved Den Hellige Ånd som er oss gitt (kfr. Rom. 5,5). Derfor er den største og viktigste gave den kjærlighet som får oss til å elske Gud over alle ting og vår neste for Hans skyld. Men for at kjærligheten i likhet med den gode sed skal utfolde seg og bære frukt i sjelen, bør hver enkelt av de troende ivrig lytte til Guds ord og med Hans nåde oppfylle Hans vilje i gjerning, ofte delta i sakramentene, især eukaristien, og i de hellige mysterier, legge stadig vinn på bønnen, selvfornektelsen, en effektiv tjeneste

av sine brødre og alt som godt er. For kjærligheten, som er fullkommenhetens bånd og oppfyllelsen av loven (kfr. Kol. 3,14; Rom. 13,10), er også den som styrer og besjeler alle midler til helliggjørelse og fører dem til deres mål. Det er altså kjærligheten både til Gud og til nesten som er tegnet på Kristi sanne disippel.

Siden Jesus, Guds Sønn, har åpenbart sin kjærlighet ved å gi sitt liv for oss, har ingen større kjærlighet enn den som gir sitt liv for ham og for sine brødre (kfr. 1. Joh. 3,16; Joh. 15,13). Allerede fra begynnelsen av ble noen kristne kalt til, for alle og i første rekke for sine forfølgere, å avlegge dette aller største vitnesbyrd om sin kjærlighet. Og noen vil alltid bli kalt til det. Ved utgytelsen av hans blod gjør martyrdøden disippelen lik den Herre som frivillig aksepterte døden for verdens frelse, og den er derfor alltid av Kirken blitt betraktet som

den ypperste gave og kjærlighetens høyeste bevis. Selv om få mottar denne gave, bør alle være rede til å bekjenne Kristus for menneskene og følge ham på hans vei med korset gjennom de forfølgelser som Kirken aldri er foruten.

Kirkens hellighet fremmes også på en egen måte av de mangfoldige råd som Herren i evangeliet fremlegger for disiplene til etterfølgelse. Den første plass blant dem inntar den guddommelige nådes kostbare gave som Faderen skjenker enkelte (kfr. Mt. 19,11; 1. Kor. 7,7), nemlig jomfrudommen eller sølibatet, for at de lettere og mer helhjertet kan vie seg til Gud alene (kfr. 1. Kor. 7,32-34). Kirken har alltid holdt i særlig ære denne fullstendige avholdenhet for himmelrikets skyld, betraktet den som et tegn på og en spore til kjærligheten, som en fremragende kilde til åndelig fruktbarhet i verden.

Kirken minnes også apostelens formaning, der hvor han, for å oppmuntre de troende til kjærlighet, oppfordrer dem til å ha det samme sinnelag som var i Kristus Jesus som «fornedret seg selv og tok en tjeners skikkelse ... lydig til døden» (Fil. 2,7-8), og for vår skyld «ble fattig, han som var rik» (2. Kor. 8,9). Siden disiplene alltid er forpliktet til Kristi etterfølgelse og til å vitne om hans kjærlighet og ydmykhet, gleder Kirken, vår Mor, seg over å finne en rekke menn og kvinner i sitt skjød som nærmere slutter seg til Frelserens fornedrelse og tydelig manifesterer den for verden ved selv i Guds barns fulle frihet å velge fattigdommen og gi avkall på sin egenvilje. For Guds skyld og sin egen fullkommengjørelse underkaster de seg, utover det som er påbudt, et annet menneske, for fullstendigere å forene seg med den lydige Kristus.

Alle kristne kalles altså og forpliktes til hellighet og til den fullkommenhet som svarer til deres egen situasjon.

Måtte derfor alle sørge for å gi sitt hjerte den riktige retning, slik at omgangen med verdslige goder, og en avhengighet av dem som er i strid med den evangeliske fattigdoms ånd, ikke skal hindre dem i å søke kjærlighetens fullkommenhet. For således lyder apostelens advarsel: De som gjør seg nytte av denne verden, må ikke bli stående i den: For den verden som nå er, går mot sin undergang (kfr. 1. Kor. 7,31).